

POSTANOWIENIE

30 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 30 kwietnia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa A.B. i B.B.
przeciwko Bank w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Bank w W.
od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z 4 marca 2025 r., II Ca 731/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Bank w W. na rzecz A.B. i B.B. kwotę 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

[J.T.]

UZASADNIENIE

Pozwany Bank w W. (dalej: bank) wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu, którym oddalono apelację skarżącego i uwzględniono apelację powodów A.B. i B.B. od wyroku Sądu pierwszej instancji wydanego w sprawie o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania bank wskazał sześć przyczyn kasacyjnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c. Cztery z nich dotyczyły występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a dwie – potrzeby wykładni przepisów budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Natura obu wspomnianych przyczyn kasacyjnych była już przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego i została szczegółowo omówiona m.in. w postanowieniu SN z 28 marca 2025 r., I CSK 703/24, wydanym w sprawie z udziałem pozwanego.

Pierwsze cztery przyczyny kasacyjne wskazane przez bank nie występują w sprawie. Choć sygnalizowane na s. 5-6 i opisane szerzej w dalszej części skargi kwestie dotyczące problematyki kredytów powiązanych z kursem waluty obcej są obiektywnie istotne, a dawniej rzeczywiście budziły poważne wątpliwości, to obecnie należy uznać je za wyjaśnione – w kierunku odmiennym od oczekiwanego przez pozwanego – dzięki uchwale Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej – z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22. Wobec braku podstaw do podjęcia działań unormowanych w art. 88 § 1 u.s.n., przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Najwyższy pozostaje przy tym, na mocy art. 87 § 1 u.s.n., związany stanowiskiem wyrażonym w sentencji tego orzeczenia. We wspomnianej uchwale szeroko umotywowano zajęte w niej stanowiska; powtarzanie obecnie tej argumentacji należy uznać za niecelowe.

Piąta wskazana przez bank przyczyna kasacyjna, związana z potrzebą wykładni art. 189 k.p.c., nie jest aktualna, gdyż pojęcie „interesu prawnego” w tzw.

sprawach frankowych również należy uznać za wyjaśnione. Było ono przedmiotem bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego, w którym wskazano, że rozumienie interesu prawnego musi być szerokie i elastyczne, a także uwzględniać okoliczności danej sprawy. W określonych sytuacjach nie można więc wykluczyć, że możliwość wytoczenia powództwa o zapłatę nie wyczerpuje interesu prawnego po stronie osoby kwestionującej związanie częścią postanowień umowy lub istnienie zobowiązania mającego wynikać z umowy kredytu (zob. postanowienie SN z 29 grudnia 2021 r., I CSK 336/21, oraz wyrok SN z 26 maja 2022 r., II CSKP 19/22).

Ostatnia, szósta przyczyna kasacyjna, sprowadzała się do pytania o to, „czy przedumowny obowiązek informacyjny wobec konsumenta stanowi element postanowienia umownego, w związku z czym ewentualny brak wypełnienia takiego obowiązku może podlegać badaniu jako samodzielna przesłanka abuzywności”. Zagadnienie to nie występuje w sprawie, ponieważ nie odnosi się do stanowiska zajętego przez Sąd Apelacyjny. Na marginesie należy również dodać, że tak sformułowane pytanie nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż – w ujęciu nadanym mu konkretnie w skardze kasacyjnej – odpowiedź na to pytanie nie rodzi poważnych wątpliwości prawnych. Utrwalonym stanowiskiem judykatury jest natomiast to, że kwestia udzielania informacji na etapie przedumownym może mieć znaczenie dla oceny postanowień zawartych w umowie, w kontekście tego, czy kształtują one – w określonych uwarunkowaniach relacji stron, wynikających także z przekazywanych wcześniej informacji – prawa i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz z rażącym naruszeniem interesów konsumenta.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi nie wynika, by zachodziły określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przyczyny kasacyjne, co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[SOP]